

Sorgarljóð vóru vend til gleðiróm: 1986: Fall 40 metrar av Norðbergseiði uttan at fáa mein

Í februar mánaði í 1986 fór fram í Hvalba ein ótrúlig hending, ið loypti skelk á alla bygdina, tá menn, ið høvdu ruddað eftir tunnugildið, koyrdu avfallið vestur á Norðbergseiði

E inir fyra mans vóru við í bilinum, teirra millum var 21 ára gamli Ingi Mortensen. hetta var um midnáttina, tað var bølamyrkur og kalt. Ingi sat inni í bilinum, meðan hinir tveittu ruskið útav. Men Ingi helt, at hetta tók ov langa tíð, so hann fór út at hyggja.

Hann tekur ein posa og skal tveita hann útav, men hann missir ótafestið og fer sama veg sum posin.

– Tað einasta, meg minnist, er at eg gjørdist frá mær sjálvum og royndi at fáa fatur í okkurt, men har var einki at taka í. Síðani misti eg skilið, tí fallið var so høgt. Eg havi seinni mált tað. Tað eru fjøruti metrar niður á helluna. Eg vist so ikki til mín aftur, fyrr enn eg sá ljós oman fyri meg. Tá sat eg á einari takplátu, sum lá oman á einum dunga av seyðgatøðum, ið onkur hevði koyrt útav fyrr um dagin. Tá ið eg eri komin niður á plátuna, hevur hon líkasum fjaðrað undir mær. Eg sat fastur í plátuni, men fekk sjálvur gjørt meg leysan, sigur Ingi Mortensen og heldur fram:

– Í fyrstani, meðan eg sat har, var eg ikki so klárur í høvðinum, men skjótt gjørdist eg greiður yvir, hvat hent var, og hvar eg var staddur. Men tað var kalt. Eg festi mær í eina sigarett, men tað gekk ikki, tí annað lungað var punktrað, eg fór at hosta og mundi kvalst. Eg sá, at fólk tókust við okkurt í erva. Teir høvdu sett upp ljós, sum lýtsu niður. Men eg var illa fyri, tí tað gekk hálvurannar tími frá tí, at eg datt, til eg var komin upp aftur.

Men Bjargingarfelagið gjørdi eitt gott arbeiði, hóast tað ikki vóru tey nógvu amboðini tá.

– Sjúrdur var fyrsti maður, ið var sigin niður. Tá hann var komin hálvan veg rópti eg:

– Fáid meg upp hiðani!

Men hann svaraði aftur:

– Nei, fáid meg niður.

Hann helt, at rópinu komu úr erva, tí eingin var at rópa í neðra.

Tá ið hann so kom niður, fór eg ímóti honum. Tá gjørdist hann av røttum skakkur og helt fyri:

– Nú kom eg at vita, hvussu nógvar posar eg skuldi brúka at samla leivdirnar av tær uppí, segði hann.

Ingi vitjar aftur staðið, har vanlukkan hendi

So fór hann upp aftur eftir eini børu, men tað var leingi at biða – og sum sagt var kalt. Men umsíðir komu teir so niður, Sjúrdur og Allan, við einari børu.

– Tað man hava verið panikkur í erva, tí har var rættiliga nógv fólk komið saman. Vit vóru so allir, hvør í sínari línu, háladiir upp. Teir høvdu í myrkrinum bundið meg fastan niður á børuna, tó tað visti eg ikki av, greiðir Ingi Mortensen frá.

– Einaferð kom børan føst í okkurt, tá hugsaði eg, at niðuraftur skal eg ikki, krøkti meg tí fastan í reimarnar um børuna.

Eg má hava hildið nakað fast um tær, tí læknin mundi ikki fingið tær leysar aftur, tá ið eg om inn í sjúkrahúsin.

– Men ikki kann sigast, at skaðin var stórur eftir eitt fjørtuti metra høgt fall: Annað lungað var punkterað, og trý riv brotin ella brákað.

Til alla lukku var kyrt, tá ið óhappið hendi – um midnáttarleitið. Men klokkan fimm um morgunin var ein maður har vesturi. Tá hevði brimið ruddað alla helluna.

Heima í bygdini var róp komið í, tí Ingi var omandottin: Sjálvsagt væntaði eingin, at hann var komin livandi

frá fallinum. Mett varð, at hann ikki longur var á lívi.

Ingi sigur víðari:

– Mamma mín fekk so eisini at vita, at eg var farin út av Norðbergseiði og deyður. Tað var ein ræðulig støða hjá teimum har heima. Men tá ið eg var komin upp aftur – og livdi, fer annar læknin í skundi heim til mammu. Hon gekk á gólvinum og mól um seg sjálva – so púra fyri ongum.

Læknin kemur inn og sigur:

– Signhild, lat teg í ein jakka og kom við suður á Tvøroyri. Soni tínum bagir ikki tað nógva, støðan er hampiliga góð.

Men hesum trúði hon ikki, fyrr enn hon sá tað.

– Eg var tá farin suður á Tvøroyri við sjúkrahúsinum, meðan mamma kom við læknabilinum.

– Eg visti ikki, at mamma hevði fingið at vita um tilburðin. Eisini var eg doyvdur, tá ið hon kom, tí eg skuldi hava dren inn í meg, men glað hevur hon verið, tað er eingi invi um tað.

Hendingin bar í sær, at mong tiltøk vórðu avlýst. Bæði dansurin, sum vera skuldi í Sandvík og á Tvøroyri føstum-lávintsmánakvöld, vórðu av ongum.

Ingi var fótbóttislekari hjá Royn. Hann var trýggjar dagar á sjúkrahúsinum.